

## Arrest

**nr. 53 051 van 14 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 9 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat I. TALPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Op 29 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2009 werd ingediend door:*

*(B., A.) (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond*

*Reden(en):*

*De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder veroemde instructie, te blijven toepassen.*

*Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt aanslagbiljetten toe, evenals attesten van de RJV en een attest van ABW. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.*

*Het feit dat betrokkene sinds 22.03.2006 in België verblijft, huurt, een inburgeringstraject gevolgd heeft (met o.a. een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen) werkbereid is en gewerkt heeft, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit immers niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)*

*Op 9 september 2010 geeft de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – model B aan verzoeker.*

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

*“(…) In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 14/06/2010, wordt aan (B., A.) (...),*

*Het bevel gegeven om uiterlijk op 09.10.2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wijst erop dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep tegen het bevel om het

grondgebied te verlaten omdat aan verzoeker al een bevel werd gegeven, op onder meer 3 april 2010. Een eventuele vernietiging kan verzoeker geen enkel nut opleveren.

## 2.2. Verzoeker omschrijft zijn belang als volgt:

*"Het belang voor verzoeker is evident: hij wenst zijn leven in België, het land waar hij reeds jaren verblijft en waarin hij volledig geïntegreerd is, verder op te bouwen tesamen met zijn levenspartner dewelke op een legale wijze in België verblijft.*

*Indien verzoeker het land zou verlaten zou dit hun geplande toekomst samen in de weg staan."*

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 3 april 2010 nog een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet of niet meer het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156 746).

Ter terechtzitting gewezen op het herhaald karakter van het bestreden bevel stelt verzoeker dat hij volhardt in zijn verzoekschrift. Verzoeker toont ook ter terechtzitting zijn belang niet aan.

De exceptie van verweerder is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring, in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

## 3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker betreffende de eerste bestreden beslissing de schending aan van de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht meent verzoeker dat de eerste bestreden beslissing had dienen te verklaren waarom de attesten van de "RJV" en een attest van het ABVV onvoldoende zouden staven dat verzoeker arbeid verrichtte. Hij legt thans een attest van een interimkantoor voor waaruit een voortdurende tewerkstelling blijkt van 2006 tot en met 2009. Voorts verwijst hij naar elementen die wijzen op zijn duurzame verankering in België.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

*"Schending van art 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.*

*Schending van art 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*Art 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:*

*" de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."*

*Art 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."*

*De bestreden beslissing dd 14.06.2010 van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt als volgt gemotiveerd :*

*"De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende: qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt aanslagbiljetten toe, evenals attesten van der RJV en een attest van ABVV. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn."*

*De motivering moet draagkrachtig zijn, dwz dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. (RvSt, Cools, nr 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr 43782 van 12 juli 1993 ; Keirseblick nr 51142 van 16 januari 1995)*

*Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing enkel motiveert dat attesten van de RJV en een attest van ABVV onvoldoende zouden staven dat verzoeker arbeid verrichtte, dat een arbeidscontract zou moeten worden voorgelegd, zonder te motiveren om welke reden de voorgelegde stukken niet zouden volstaan.*

*Dat verzoeker thans een attest voorlegt van het interimkantoor waaruit een voortdurende tewerkstelling blijkt van 2006 tot 2009;*

*Terwijl verzoeker conform de wet de vereiste documenten voorlegt en aldus alsnog dient gemachtigd te worden tot een geldig verblijf.*

*Dat verzoeker alle nodige documenten voorlegt, ingevolge waarvan hij alleszins aanspraak maakt op een gunstige beslissing op zijn verzoek om toelating tot verblijf.*

*Dat bovendien verzoeker sedert 2003 in België verbleven heeft, hier volledig geïntegreerd is, de Nederlandse taal machtig is en zijn levenspartner gevonden heeft.*

*Dat er alleszins sprake is van een duurzame lokale verankering, hetwelk overigens in de beslissing niet tegengesproken wordt;*

*Dat een opvallende werkwillegheid mag blijken uit het voorgelegde attest van tewerkstelling van Vivaldi's interim NV;*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op. Voorts repliceert de verwerende partij dat bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de eerste bestreden beslissing en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vallen met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt zodat verzoeker geen belang toont bij zijn grief. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht werd voldaan. Voorts is de motivering voldoende en heeft de eerste bestreden beslissing gesteld dat geen regularisatie wordt toegekend omdat geen arbeidscontract werd voorgelegd. De verwerende partij geeft een definitie van het begrip arbeidsovereenkomst en stelt dat de motivering in de eerste bestreden beslissing volstaat. Verder herinnert zij aan de ruime bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. De eerste bestreden beslissing is ten genoegen van recht en draagkrachtig gemotiveerd. Met de nieuwe stukken die niet zijn overgemaakt voor het nemen van deze beslissing kan geen rekening worden gehouden. Het enig middel is ongegrond.

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering,

dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Waar verzoeker meent dat het motief *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt aanslagbiljetten toe, evenals attesten van de RJV en een attest van ABW. Deze kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”* op onvoldoende wijze uiteenzet waarom de attesten van de “RJV” en van het ABVV niet volstaan als vereiste documenten, kan deze redenering niet gevolgd worden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden aanvaard, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In casu diende de verzoekende partij op 29 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij vroeg de verzoekende partij de verwerende partij om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid toepassing te maken van criteria 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009. Hierin werd gesteld dat vreemdelingen met duurzame lokale verankering in België en die voorafgaand aan hun aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België hebben en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, tot verblijf gemachtigd kunnen worden. Dergelijk document werd niet bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd, zoals uit het administratief dossier en de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van een aantal elementen met betrekking tot zijn integratie, maar met deze werkwijze in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De 9bis beslissing besluit derhalve op kennelijk redelijke wijze dat deze attesten niet voldoende zijn omdat deze attesten geen arbeidscontract vormen. Dit motief is afdoend en vindt steun in het administratief dossier. Uit de beschrijving van het criterium waarop verzoeker zich beroept blijkt duidelijk dat om de in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene gunst te verkrijgen de aanvrager over werk, ook voor de toekomst, dient te beschikken, wat verzoeker in casu niet aantoonde nu hij geen arbeidscontract voorlegde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624), wat, zoals uit het voorgaande blijkt, het geval is.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het thans bijgebrachte attest van tewerkstelling van Vivaldi's interim NV, blijkt niet uit het administratief dossier dat dit stuk aan de verwerende partij kenbaar werd gemaakt voor het nemen van de 9bis beslissing, derwijze dat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad kan dit stuk niet in zijn oordeelsvorming betrekken nu hij zich in het kader van zijn wettigheidscontrole dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin kan verzoeker zich beroepen op een verblijf in België sedert 2003, zijn integratie, zijn kennis van de Nederlandse taal en het vinden van zijn partner in België en zijn opvallende werkwillegheid als elementen die automatisch tot het toekennen van een verblijf in België leiden.

De eerste bestreden beslissing antwoordt betreffende deze elementen: *“Het feit dat betrokkene sinds 22.03.2006 in België verblijft, huurt, een inburgeringstraject gevolgd heeft (met o.a. een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen) werkbereid is en gewerkt heeft, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit immers niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”* Zoals uit het voorgaande blijkt komt het de verwerende partij toe in het kader van haar ruime discretionaire bevoegdheid te oordelen welke criteria zij in aanmerking neemt om een recht van verblijf in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven aan.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring, in de mate het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk en betreffende de eerste bestreden beslissing heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring ervan kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN